

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Pavlíny Vrkočové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **J. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 5. 8. 2016, č. j. 58 A 6/2015 – 25,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozsudkem ze dne 5. 8. 2016, č. j. 58 A 6/2015 - 25 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2015, č. j. OD 276/15-3/67.1/15098/Rg, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor ze dne 20. 1. 2015, č. j. MUNO 3689/2015. Tímto rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 5 odst. 1 písm. a) a § 32 odst. 4 téhož zákona. Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že dne 24. 8. 2014, kolem 22:45 hod. v obci Cvikov na silnici I. třídy č. 13 jako řidič vozidla tovární značky AUDI A3 Quattro, registrační značky X, jedoucího ve směru od Nového Boru na Kunratice u Cvikova užil

přední světla do mlhy, která smí řidič užít jen za mlhy, snížení nebo hustého deště, ačkoliv nebyla mlha, sněžení nebo hustý déšť. Dále užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, když nebylo vybaveno oděvním doplňkem s označením z retroreflexního materiálu podle jiného právního předpisu (§ 32 odst. 11 vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a § 3 vyhlášky č. 20/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení na provozu na pozemních komunikacích). Za tento přestupek byla žalobci podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Krajský soud má za to, že výzva k předložení reflexní vesty byla ze strany zasahujících policistů dostatečná a stěžovatel má mít ve výbavě motorového vozidla oděvní doplněk s označením z retroreflexního materiálu, ať už šlí nebo vesty. Krajský soud dále konstatoval, že výpovědi policistů netrpěly žádnými nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich nestrannosti. Postup policistů při kontrole byl korektní, bez náznaků šikanózního jednání vůči stěžovateli. Výpověď policistů je v podstatných okolnostech vnitřně nerozporná, a tedy zásadně věrohodná a stěžovatelova tvrzení její věrohodnost nezpochybňují. Podle krajského soudu je nepravděpodobné, že by policisté jako profesionálové nebyli schopni spolehlivě odlišit světla mlhová a světla pro denní svícení. Krajský soud stejně jako správní orgán I. stupně nepovažoval za podstatné, zda stěžovatel svítil předními světly do mlhy i po zastavení vozidla nebo zda v té době byla na palubní desce rozsvícena kontrolka světel do mlhy. Stěžovatel netvrdil v řízení před správním orgánem I. stupně, ani v podaném odvolání, že přední světla do mlhy lze u jeho vozu zapnout pouze se zapnutými zadními světly do mlhy, ani nenavrhoval provést důkaz ohledáním svého vozu za účelem prokázání této skutečnosti. Toto tvrdil a navrhoval jako důkaz v podání ze dne 23. 1. 2015, tedy dva dny po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dle krajského soudu tento návrh nebyl stěžovatelem řádně uplatněn a správní orgány tedy nebyly povinny se s ním vypořádat. Krajský soud rovněž podotkl, že stěžovatel věděl, že za přestupek bude postižen a nebylo v jeho zájmu zatajovat důkazy o své nevině. Tvrzení, že stěžovatel nebyl vyzván k doplnění odvolání, je vyvráceno obsahem správního spisu, v němž je založena výzva k doplnění podaného odvolání, včetně dokladu o jejím doručení ze dne 26. 2. 2015.

Proti uvedenému rozsudku si podal stěžovatel kasační stížnost, odkazující na důvody uvedeného v § 103 odst. 1 a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především namítal, že žádný právní předpis nestanoví obligatorně držení reflexní vesty, ale oděvního doplňku z retroreflexního materiálu, tedy reflexní vesty nebo šlí. K předložení reflexních šlí vyzván nebyl a nebyl viněn z toho, že u sebe neměl žádný doplněk z uvedeného materiálu. Výzva k předložení reflexní vesty byla v tomto směru nedostatečná a nezavazovala řidiče k předložení reflexních šlí. Krajským soudem zmiňovaná povinnost stěžovatele znát povinnosti řidiče (včetně povinné výbavy oděvního doplňku z retroreflexního materiálu) není z pohledu obsahu výzvy policistů relevantní.

Další námitka stěžovatele se týkala deficitů dokazování v otázce svícení předními mlhovými světly. Dle jeho názoru z pořízeného videozáznamu vyplývá, že zasahující

policisté nemohli během jedné sekundy (kdy kolem nich vozidlo stěžovatele projíždělo) vidět, zda svítí světla pro denní svícení nebo světla mlhová. Svědecké výpovědi policistů pak nepovažuje za dostatečný důkaz. Policisté se mohli mýlit, zejména mohli zaměnit světla denního svícení se světly mlhovými. Poté, co vozidlo zastavili, mohli jej policisté prohlédnout, což neučinili. Stěžovatel rovněž již ve správním řízení namítal, že v případě jeho vozidla nelze zapnout přední mlhová světla, nejsou-li zapnutá zadní mlhová světla; zadní mlhová světla však na vozidle stěžovatele prokazatelně nesvítila. Ani žalovaný neprovedl ohledání vozidla stěžovatele a pouze uvedl, že u vozidel značky Škoda lze rozsvítit přední mlhová světla nezávisle na zadních. Není však zřejmé, co lze z této premisy vytěžit ve vztahu k vozidlu stěžovatele (Audi).

V souvislosti s námitkou technického řešení zapínání mlhových světel ve vozidle stěžovatele kasační stížnost dále namítá, že se správní orgány této argumentaci nevěnovaly s odůvodněním, že byla uplatněna až dva dny po vydání prvoinstančního rozhodnutí. Účastníci jsou nicméně oprávněni navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Pokud tak správní orgány neučinily, měl se touto otázkou zabývat krajský soud, což však neučinil.

Závěrem stěžovatel namítal, že nebyl řádně vyzván k doplnění odvolání. Ve výzvě k doplnění odvolání chybí totiž označení účastníka a z jejího doručení tak nemohlo být jeho zástupci zřejmé, že se vztahuje právě k řízení vedenému proti stěžovateli. Krajský soud takový postup bez bližšího vysvětlení aproboval.

Žalovaný odkázal na své vyjádření ze dne 31. 7. 2015 a uvedl, že se ztotožňuje s obsahem napadeného rozsudku. Dle žalovaného byla zákonnost řízení dodržena, a proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti
(§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z§ 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Přestože stěžovatel podřadil své kasační námitky pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle jejich obsahu jde o námitky ve smyslu písm. b) citovaného ustanovení, neboť v podstatě namítá, že krajský soud pochybil tím, že nezohlednil stav, kdy skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, protože skutkový stav byl nedostatečně zjištěn. Implicitně namítá též důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť krajský soud se, dle jeho názoru, nevyjádřil k poslednímu žalobnímu bodu (otázka doručení výzvy k odstranění vad odvolání).

Pokud jde o skutkový stav věci, Nejvyšší správní soud považuje, ve shodě s krajským soudem, z obsahu předloženého správního spisu za prokázané, že dne 24. 8. 2014 prováděla hlídka Policie ČR, ve složení pprap. J. K. a prap. D. H., dohled nad

bezpečností a plynulostí provozu na pozemní komunikaci v obci Cvikov u křižovatky ulic Pivovarská a silnice č. 1/13. Ve 22:38 hod. spatřila hlídka vozidlo AUDI S3 QUATTRO, registrační značky X, barvy žlutá - metal. Vozidlo za jízdy svítilo předními mlhovými světly a nesvítilo zadním mlhovým světlem. Po zastavení vozidla vyzvala hlídka stěžovatele k předložení povinné výbavy ve vozidle; v rámci této kontroly nebyla předložena reflexní vesta. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nesouhlasil s vyřízením věci v blokovém řízení, bylo s ním na místě sepsáno oznámení přestupku. Jmenovaný sepsané oznámení přestupku přečetl, vlastnoručně podepsal a do oznámení o přestupku se odmítl vyjádřit. Byl též hlídkou poučen, že věc bude postoupena Městskému úřadu v Novém Boru ke správnímu odboru k projednání. Řidič byl také poučen, že kontrola je nahrávána na záznamové zařízení OOP Cvikov. Videozáznam byl, společně s videozáznamem o zastavení vozidla, přiložen na CD nosiči ke spisovému materiálu.

Z obsahu protokolů o ústním jednání ze dne 1. 12. 2014 a 9. 1. 2015 vyplývá, že jako svědci byli vyslechnuti oba policisté; stěžovatel se bez udání důvodu k žádnému z ústních jednání nedostavil. Zmocněnec stěžovatele u jednání uvedl, že stěžovatel v žádném případě nesvítil světly do mlhy a toto není ani spolehlivě prokázáno z výpovědí policistů. Ohledně nepředložení reflexní vesty uvedl, že stěžovatel jel od kamaráda, který měl nepojízdné vozidlo na uvedené komunikaci. V době, kdy byl zastaven hlídkou Policie ČR, byl na cestě k benzinové čerpací stanici, kde si chtěl zakoupit novou reflexní vestu. Zmocněnec stěžovatele nenavrhl doplnění provedených důkazů, ani provedení nových důkazů či provedení výslechu svědků. Zmocněnec stěžovatele se při ústním jednání dne 9. 1. 2015 seznámil s podklady pro rozhodnutí, což potvrdil svým podpisem a vzal na vědomí, že rozhodnutí v dané přestupkové věci mu bude v nejbližších dnech oznámeno doručením stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí.

Pokud se týká stěžovatelovy námitky, že nebyl policisty vyzván k předložení reflexních šlí (které měl mít v době kontroly ve vozidle) a byl pouze vyzván k předložení reflexní vesty, tato argumentace nemá pro podstatu vytýkaného přestupku relevanci. Z protokolu o ústním jednání dne 9. 1. 2015 jeho zmocněnec uvedl, že stěžovatel přenechal reflexní vestu svému kamarádovi, který měl defekt na vozidle, a v době, kdy jej zastavili policisté, byl na cestě koupit si novou vestu. Proč to stěžovatel nesdělil policii rovnou, když byl zastaven, však nijak neobjasnil, a to ani u ústních jednání. Po vydání prvoinstančního rozhodnutí pak uvedl, že měl v autě reflexní šle, ale nebyl vyzván k jejich předložení a nemá důvod předkládat něco, k čemu jej policisté nevyzvali. Ze stěžovatelovy argumentace se tedy již vytratil příběh o kamarádovi, kterému půjčil svou reflexní vestu. Nejvyšší správní soud považuje za logické, že byl-li stěžovatel vyzván k předložení reflexní vesty, měl vysvětlit, proč ji nemá a pokud měl jiný reflexní doplněk, měl jej ukázat, případně se otázat, zda je tento doplněk postačující. I za situace, kdy stěžovatel nebyl explicitně vyzván k předložení (i) jiného reflexního doplňku, lze výzvu zasahujících policistů k předložení reflexní vesty považovat za dostatečnou, neboť odpovídá běžnému chápání vyhláškou vyžadované povinnosti vybavit vozidlo při provozu na pozemních komunikacích oděvním doplňkem s označením z retroreflexního materiálu. Krajský soud správně uvedl, že by stěžovatel měl znát povinnosti řidiče, k nimž patří i výbava motorového vozidla vestou či šlemi z retroreflexního materiálu. Pokud by stěžovatel reflexní šle opravdu měl, tak by je, jakožto řidič předpisů znalý, zajisté policistům ukázal. Lze tedy uzavřít, že v uvedeném kontextu se argumentace stěžovatele jeví jako zjevně

nevěrohodná a účelová a není způsobilá vyvrátit závěry správních orgánů, aprobované krajským soudem.

K další námitce, týkající se otázky zapnutých předních mlhových světel, Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že správní orgán prvého stupně postupoval řádně, pokud policisty vyslechl jako svědky, neboť pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku nejsou dostatečnými důkazy (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70) a k dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží svědecká výpověď osoby, která úřední záznam sepsala, nikoli tento záznam (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115).

Není sporu o tom, že prokázání vytýkaného jednání stěžovatele je v rozhodující míře opřeno právě o výpovědi policistů. Zpochybňuje-li stěžovatel validitu těchto důkazů, lze ho odkázat na názor vyslovený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, z něhož se podává, že *„[k] osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“* O důvěryhodnosti výpovědi policisty tedy není důvod pochybovat, neexistují-li dostatečné indicie pro podezření, že by měl policista na tom, jak bude věc, ke které vypovídá, vyřízena, jakýkoli zájem. Z obsahu správního spisu pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě vyslechnutých policistů takové indicie neexistují; postup policistů byl korektní, a zcela profesionální, bez náznaků šikanózního jednání vůči stěžovateli. Lze tedy na ně nahlížet jako na svědky důvěryhodné. K hodnocení tohoto typu důkazů se zdejší soud vyslovil také v rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, kde uvedl, že *„ [j]sou-li zjištěné rozpory vážného rázu a týkají se podstaty věci, mohou jistě otřást věrohodností policistů, jako svědků, zvláště je-li pravdivost jimi uváděných údajů zpochybněna též dalšími důkazy.“* Taková situace v posuzované věci nenastala; je nutno zejména vyzdvihnout fakt, že podané výpovědi jsou konzistentní, neexistují v nich žádné rozpory a vzájemně se podporují.

Stěžovatel v dané souvislosti zejména namítal, že policisté nemohli, objektivně vzato, vidět zapnutá přední světla do mlhy (kamerový záznam v době, kdy vozidlo stěžovatele míjelo hlídku, trval zhruba 1 sec, mohlo dojít k záměně denního svícení za mlhová světla), pročež měl být přímo na místě proveden důkaz ohledáním vozidla. Lze jistě připustit, že zasahující policisté mohli po zastavení vozidla provést verifikaci předchozího zjištění, nicméně ani případné zjištění, že mlhová světla jsou vypnuta, by nemohlo vyvrátit fakt, že v době, kdy vozidlo stěžovatele zpozorovali, mlhová světla zapnutá byla (stěžovatel je mohl vypnout později, například ve chvíli, kdy byl hlídkou zastavován). Pokud stěžovatel tvrdil, že přední mlhová světla lze v jeho vozidle zapnout toliko se zapnutými zadními světly do mlhy, přičemž technické parametry vozidel Škoda (na které se odvolávaly správní orgány) jsou jiné, než parametry vozů Audi, ani v tomto směru mu nelze přisvědčit. Je obecně známo, že vozidla Škoda i Audi spadají pod stejný koncern Volkswagen Group, a není tedy důvod pochybovat o tom, že systém zapínání

mlhových světel je u vozidel vyráběných tímto koncernem principiálně stejný. Je rovněž notoricky známo, že systém zapínání mlhových světel i obecně funguje zcela opačně, než jak uvádí stěžovatel, tedy že přední mlhová světla lze zapnout zvlášť, zatímco zadní mlhová světla lze zapnout pouze s předními mlhovými světly. O tom, že zadní mlhová světla byla v posuzované době vypnuta, není mezi účastníky sporu a tento fakt podporuje i pořízený kamerový záznam. Pokud snad měl stěžovatel specifickou úpravu ovládání mlhových světel, měl již při kontrole či v průběhu správního řízení toto specifikum doložit. Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje, že stěžovatel se při silniční kontrole proti žádnému z vytýkaných jednání neohradil (ač mu bylo zcela jasným a srozumitelným důvodem vysvětleno, v čem jsou dopravní přestupky spatřovány) a oznámení o přestupku podepsal bez jakýchkoli výhrad (byť nesouhlasil s vyřízením věci cestou blokového řízení). I z tohoto důvodu lze tedy jeho argumentaci považovat za zcela účelovou.

Právě v souvislosti s možností provést důkaz ohledáním vozidla stěžovatel dále namítal, že žalovaný ignoroval tento důkazní návrh a ani krajský soud se k tomuto procesnímu deficitu nevyjádřil. Zde je nejprve nutno uvést, že krajský soud tuto žalobní námitku neopomenul, na str. 5 napadeného rozsudku se k ní výslovně vyjádřil, byť lze připustit, že jeho argumentace je velmi stručná. *Ratio decidendi* jeho úvahy je nicméně zřejmé, neboť poukázal na fakt, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 1. 2015, zatímco vyjádření zmocněnce stěžovatele ze dne 22. 1. 2015 (obsahující tento důkazní návrh) došlo správnímu orgánu až dne 23. 1. 2015; zmocněnec stěžovatele tedy předložil důkazní návrh až po vydání rozhodnutí a správní orgány tudíž nebyly povinny se s ním vypořádat. Je tedy zřejmé, že rozsudek krajského soudu vytýkanou nepřezkoumatelností netrpí.

Pokud jde správnost tohoto závěru krajského soudu, Nejvyšší správní soud jej principiálně hodnotí jako udržitelný, je však nutné jej dále argumentačně podpořit. Zde je třeba poukázat na fakt, že předmětný důkazní návrh byl podán v mezidobí od vydání prvoinstančního rozhodnutí do podání odvolání, přičemž v odvolání se požadavek na jeho provedení již neobjevil. Provedení dalších důkazů v odvolacím řízení není v přestupkovém řízení jistě vyloučeno (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012 - 23); současně také platí, že zákonnost napadeného rozhodnutí (zahrnujíc v to i požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu věci, včetně okolností, které jsou obviněnému ku prospěchu – srov. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu) přezkoumává odvolací orgán bez ohledu na důvody uvedené v odvolání (§ 89 odst. 2 věta první správního řádu). Uvedené však neznamená, že by byl odvolací orgán povinen explicitně v odůvodnění vypořádat důvody, pro které neprovedl důkaz, jehož provedení se účastník řízení v odvolání nedovolával. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je přitom zřejmé, že žalovaný považoval skutkový stav věci za dostatečně prokázaný, což přezkoumatelným způsobem odůvodnil.

Stěžovatel konečně namítá, že výzva k doplnění odvolání, zaslaná jeho zmocněnci, byla nejasná. Ze správního spisu je patrné, že zmocněnec stěžovatele podal odvolání, které nijak neodůvodnil. V odvolání uvedl značku, pod kterou řízení před správním orgánem prvého stupně probíhalo a pod kterým do té doby přebíral veškeré písemnosti (zn. SO2-1025/2014-590/Ra). Výzva k doplnění podaného odvolání, zaslaná správním orgánem

prvého stupně, uvedenou značku obsahovala; uvedeno bylo také č. j.: MUNO 3689/2015, pod kterým bylo rozhodnutí vydáno, i datum jeho vydání 20. 1. 2015. Zmocněnec výzvu osobně převzal dne 26. 2. 2015 a v požadované lhůtě nijak nereagoval. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s názorem krajského soudu, že výzva k odstranění vad odvolání obsahovala dostatečné údaje o tom, v jaké věci (v jakém řízení) byla vydána, a stěžovateli, respektive jeho zmocněnci, tak nebylo upřeno právo argumentačně podané dovolání doplnit. Pokud tak neučinil, postupoval žalovaný zcela v souladu s ustanovením § 82 odst. 2 věty druhé správního řádu, kdy zcela správně vyhodnotil, že stěžovatel se domáhá přezkoumání (a zrušení) celého rozhodnutí, a to ze všech aspektů jeho zákonnosti.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 věta 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu